

SZARVAS és VIDEKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Beliczey-utca 11 szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.
BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 8 kor. — Félévre . . . 4 kor.
Negyedévre . . . 2 kor. — Egyes szám . 16 fill.

Kiadóhivatal:
Beliczey-utca 11. szám. (saját ház.) hová az elő-
fizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad
Kiadó s lap tulajdonos SÁMUEL ADOLF

Előfizetési felhívás.

Lapunk most lép pályafutásának 11-ik évi IV-ik negyedébe. Tíz év nem nagy — de egy vidéki hírlap életében mindenesetre számot tevő idő. Az elmúlt tíz év elegendő bizonyíték arra hogy lapunk mindég s mindenben a közönség érdekeinek s igényeinek megfelelően volt szerkesztve s hogy lapunkhoz fűzött igényeinek megfelelőhessünk, sem költséget sem fáradságot nem kíméltünk, s ez után sem fogunk, s teljes odaadással azon leszünk, miként előfizetőink s az olvasó közönség igényeit kielégíthessük. Vezérvonalainkban úgy a helyi érdekeket, mint a társadalmi kérdéseket megvitatás tárgyává tettük, s mint eddig, úgy ezután is, minden oldalról jövő felszólamlásoknak szívesen helyt adtunk és jövőben is helyt fogunk adni. Tárczáinkban a legszigorubb kritikát kiálló költeményeket és elbeszéléseket adtunk. Az újdonságok rovatában a helyi közérdekű eseményeken kívül, bár korlátoltabb alakban, az országos eseményekről is megemlékeztünk. Egyébb rovatainkban is, mindenkor iparkodtunk a tartalmasságra és eredetiségre, ennek dacára az előfizetési árat mérsékelten állapítottuk meg, midőn mindezeknek öndicsekvés nélküli felemlítésével a nagyérdemű közönség további hathatós támogatását kérjük az előfizetési árakat az alábbiakban közöljük:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 kor.

Negyed évre 2 kor.
Lapunk a képes „Vasárnapi Lap“ mellékletévé egy évre 10 kor.

Azon tisztelt előfizetőinket pedig, kik az előfizetési díjjal hátralékban vannak, hátralékaik beküldésére, s előfizetésük megújítására kérjük.

Tisztelettel
a „Szarvas és Vidéke“
kiadóhivatala.

Régi bajok orvoslása.

Évtizedek óta egy speciális magyar szó van forgalomban, specialis nem a szó alkotása, hanem a jelentése miatt. Ugy mondják, hogy gabonauzsora. Réme a kishirtokosnak azokon a vidékeken, ahol nincs a közelben nyilvános számadásra kötelezett pénzügyintézet, vagy ahol már nem hiteleznek a gazda földjére, házára.

Tavaszzsal kísért ez a rém. Tavasszal, mikor már kifogyott a gazda a pénzéből és mert adófizetés és egyebek céljából okvetlenül neki a pénz, négy öt hónappal aratás előtt eladja termését az uzsorásnak. Az árt természetesen az uzsorás szabja meg.

Van még számos módja a gabonauzсорának de ez a leggyakoribb.

Ez évek óta szakadatlanul hangzó panaszt végre meghalották odafönt és mint értesülünk, törvény készül a gabonauzsora ellen.

Nem tudjuk, mit fog tartalmazni az új törvény, de egyik tervezetét már olvastuk és nem mulaszthatjuk el, hogy arra néhány megjegyzést ne tegyünk.

Az említett tervezetben ki van fejtve, hogy az adó fejében lefoglalt gabonát többnyire az uzsorások veszik meg az árverésen, s lehetőleg agyon nyomják az árakat. Ezen baj ellen akként óhajt védekezni a tervezet, hogy az állam néhány nagyobb gabonaszállító céggel szerződést kötne arra nézve, hogy ők vásárolják meg rendes napiáron az adó fejében lefoglalt gabonát.

Hát ezt a megoldást nem helyeselhetjük. Először bonyodalmas, másodsor, mert bizonyos tekintetben előnyökkel biztosítana a szerződés a gabona szállító cégeknek, ami csak ártalmúra lenne a becsületes üzletnek. Hogy lehessen aztán majd ellenőrizni azt, hogy azok a cégek a különféle minőségű termést megfelelő áron váltják magukhoz? Az ilyen törvény egy új hazai speciálitást teremtene meg. A magyar királyi gabonakereskedőt.

Köszönjük, nem kérünk belőle. Sokkal egyszerűbben és alaposabban lehet segíteni a bajon, Ne tessék júliusban és augusztusban adót elszekválni, hanem csak szeptemberben. Szeptemberig mindenki eladhatja termését a maga jószántából és olyan áron, a hogy jónak látja. Akkor nem kerül a gabonauzsorás kezébe a gazda, mert nem égetően sürgős neki a pénz. És nem licitálják el potom áron.

SZARVAS és VIDEKE TÁRCZÁJA.

Tanárom halálakor.

Unokák gyermekek
Sirtak koporsódnál,
Ki annyi viharban
Fölötök hajoltál!
Sirt az egész város . . .
Igaz köny hullt érted,
Forró szeretetük!
Ódalent is érzed.

Odaszállok én is
Képzetelem szárnyán,
— Jó öreg tanárom
Tudom nem is vársz rám.
De ha igaz könnyem
Sírhalmodra ejtem,
Megismeresz, megáldassz
Ódalent is engem!?

Gyökössy E.

Iparos ifjak szüreti mulatsága.

F. hó 7-én Vasárnap folyt le az iparos ifjak mulatsága, a mint előre megjósoltuk szép sikerrel. Ugy öt óra tájban hatalmas perzselő és trombita harsogás jelezte, hogy közeledik a szüretelők menete. Az iparos ifjak önképző körének zászlaja alatt jöttek párosával a deli szép magyar ruhás legények, leányok fel az Árpád szépen díszített nagy termébe. A terem hosszában szélteben ki feszített, zöld lombbal díszített drótokon függött a teméntelen sok szőlő utlopásra várva, s a teremben hemzsegett a sok csósz, meg sok szőszleány a szerencsétlen tolvajra várva, a kit a

biróság elé vezethetsenek. Volt pedig annyi csósz hogy a mint Lexi barátunk mondta: a sok szőlő csósztól alig lehetett látni a szőlőt, hát meg ellopni. De azért lopták a magyarok. Csak úgy vitték tucatszámra a szőlőre éhes fülön fogott syttákat a bíróság elé, amelyet Eszes Ilonka, Tajber Margit urhölgyek, és Jeszenkiszky Frigyes urak képviseltek, Bachus isten nevében mondvá ki zsebbevágó ítéleteiket. Mert ők is magukévá tették a nagy német császár mondását, hogy: hogy fogoly nem kell. Ha fizetett a pasas, mehetett Bachus hírével ismét lopni. S lopott is bőségesen mindenki. Sohase hittem volna, hogy ennyi megrögzött tolvaj legyen Szarvason. S ha csak a legények között, de Bachus bocsá; még a lányok közt is. Micsoda szakavatott kezekkel csonték a szőlőt hóféhér kis kezeikkel, csak a csószok fogták őket nyakon nagyobb szakavatottsággal. Erős a gyanum, hogy nemcsak a szőlő kedvéért vétkeztek olyan sűrűn a sytták a tizparancsolat ama §-a ellen, mely azt mondja hogy; . . . Ne loj! Az urfiakra bizonyára a szép birók gyakoroltak erős vonzerőt, mert hát ha oly szép ajkáról hallja bűnétését kimondani a magyar, mán hogy is ne vétkezne. A hölgyekre bizonyára fritzó gyakorolt vonzó erőt. No de ne keressük az okokat. Elég az hozzá hogy rövid három óra alatt nagytólval sem lehetett volna egy szőlő szemet sem találni a drótokon. Busan is dudorászta Lexi barátunk egy éjfél tájba egyik barna fiúbe; letarolták már a rétet. . . . Mások ezt a rétet másként értelmezték és eme nótát kedvelték: „ha benyulok a gérokkom zsebébe. . . .“ a mibe is hogyha semmit sem találtak, abban nagyban közreműködtek a szebbnél szebb confetti és szerpentin áruló leányok. Mert hát tudvalevő dolog, hogy Bachus ur is evvel dobálta annak idején az Olympon rendezett mulatságok alkalmával az ott levő uri hölgyeket. Természetes és érthető tehát, hogy szerpentin és confetti ezen a murin is volt bőségesen, mert hát ekkó a magyarnak nem más, dobálták is egymást mindkét nem-

lévők elannyira, hogy rövid idő alatt egész szerpentin és confetti hegyek emelkedtek a parqueten, a jótékony-ság szent ürügye alatt kizsarolt pénz halmok pedig a pénztárnál elhelyezett tányérokra. A sytták azonban nem egy könnyen áltak kötelnek és szerpentia vásárlónak, a miért is néha igen kedélyes jelenetek s párbeszédök folytak le a fenti jelzett árucikket kezelő és elarúsító delnök és a megfogott áldozat között. Béla atynst elfogja egy kis szóke pisze:

— Tessék venni confettit.
— Van már!
— De nem tölem vette.
— Hol van az negirva, hogy én éppen magától vegyek.

— Ha még nincs is, de bicsonnyára meg lesz majd írva valahol. És ez mindegy.

Bélus e merész sententiára busan nyul zsebébe s végre annak rejtélyes mélységéből kihalsz egy hatost. A kis pisze vérszemét kap és így szaval.

— Elfogadok két hatost is!
— Bé-lus (megindulva) Igen? (komolyan) De én nem — adok!

Másut meg egy nagy szemü barna fog el egy szerencsétlen jogászt, akl összes pénzét elverte már, s ennelfogva a jövődöbeli üdvösségénél nincs egyebe:

B. — Vegyen kérem confettit.
J. — (stereotyp válasz) Van már!
B. — (kiváncsiskodik.) Hol?
J. — (türelmetlenül) A zsebben!
B. (gunyosan) Ugy látszik, az üres!
J. (gyanasan méregetl a delnőt.) Hm. Magának kisasszony Röntgen szemel vannak? . . .

Elég az hozzá, hogy a rendezőség ifj. Salacz Ferencz elnökkel az élen kitett magáért minden terep, és egy jól sikerült kedélyes mulatságban részesítette a közönséget mely szép számmal gyűlt össze ez alkalomból az Árpád termébe. A negyest híven a negyvennyolcas elvekhez 48 pár táncolta. . . .

Mephistó.

Egyszer az okos fiu elszánta magát, s megkérdezte az apjától:

— Édes apám, miért olyan szomorú kend mindig?

Az apja bevallotta neki:

— Édes fiam rajtam már nem lehet segíteni eladtam a lelkemet az ördögöknek.

— Ejnye apám talán csak nem tetted, igazán; hát aztán miért adta el? — kérdi a fiu.

— Hogy tallérokot adjon egy kalappal, felelt az apja.

A fiu fejét rázta nem szólt semmit. A pap azt mondta:

— Ez nem tartozik hozzám, s nem is tudok rajta segíteni.

— Tisztelő ur tanácsoljon hát valamit.

— Fiam, menj a dékánhoz, ő tán segít majd rajtad.

Jól van a fiu elment a dékánhoz, s elmondja neki a dolgot.

A dékán így felelt:

— Ez nem tartozik hozzám, én nem segíthetek rajtad, menj a püspökhöz, ő tán segít majd rajtad.

Jól van. A fiu elment a püspökhöz s elmondott neki mindent.

De a püspök így felelt.

— Ez nem tartozik hozzám én nem segíthetek rajtad.

— Püspök ur tanácsoljon hát valamit.

— Fiam! a te apád el van veszve. De talán van még egy mód. Menj a kékerdőbe, ott egy remete tartózkodik, aki nagyon jámbor annyira jámbor, hogy mindennap angyal hoz neki ennivalót az égből. Lehet hogy ez segíthet rajtad.

Jól van. A fiu elmegy a remetéhez s elmond neki mindent.

A remete nagyon szent férfiu volt és így szólt:

— Takarodjál in. en, mit törődöm én te apáddal. Semmi közöm a bűnös emberekhez.

— Remete ur tanácsoljon hát valamit!

— Fiam, ebben az erdőben egy nagy rablófőnök lakik: ez ismerős valamennyi ördöggel kik szolgáltatásban állanak: az talán visszakaphatja az ördögöt az apád lelkéről szóló adószámlát.

Jól van. A fiu elment a rablófőnökhöz, aki testvére volt a remetének.

A rabló főnök megkérdi:

— Mit akarsz itt te kis köbor?

A fiu elmondja neki erre apja történetét, mire a rablófőnök így válaszolt neki:

— Jól van, majd meglátjuk, mit lehetne tenni.

Erre hosszu füttyentett és a fűgyszóra egész csomó ördög futott elő.

— Ördögök, kérdé őket a rablófőnök, ez a fiu apja lelkét keresi, nem vette meg valamelyikötök?

— Nem, mondják mindnyájan és tovább állottak.

A rabló kapitány, megint füttyentett és ismét egész csomó ördög jelent meg.

— Ördögök, ez a fiu apja lelkét keresi, nem vette meg valamelyikötök?

— Nem! válaszoltak ezek is egy kivételével, a ki nem felelt.

— Miért nem felelsz Rótszakal? — Kérdé attól a rablófőnök.

— Mert én vettem meg a lelkét, főnök ur! válaszolt a Rótszakal.

Jól van. A rablófőnök, ráparancsolt az ördögre és é kénytelen volt visszaadni a lélekről szóló adószámlát: hanem kikötötte magának, hogy a fiu menjen le vele a pokolba és hozza el maga a kötelezvényt.

Jól van. A fiu vele megy a pokolba.

Sötét lyukakon mentek mindakenten, míg végre a pokol konyhájába jutottak. A fiu látott sok mindenféle kintő eszközt. Látott egy izzó mézarszéket és tizenkét izzó fogót. Megkérdező a paraszt fiu:

— Kinek van ez szánya?

— A rablófőnöknek, ha ideje letelt — válaszolt az ördög.

Jól van és tovább mentek. A paraszt fiu egő nagy üstöt pillantott meg forró szurokkal.

— Kinek van ez szánya? kérdező.

— Jámbor remetének, ha ideje letelt — felelt az ördög.

Jól van. Es tovább ment. A paraszt fiu isten kegyelme kísérte, különben bizonyára összerogyott volna a pokolban a nagy félelem és ijátság miatt.

De végre meglátta apja aláírását. Az ördög nem akarta odaadni, de aztán eszébe jutott neki a rablófőnök parancsa és odaadta.

A paraszt fiu így aztán megint visszatért a rabló főnökhöz és megköszönte neki, hogy segített rajta.

Nos hát mit láttál a pokolban? kérde a rablófőnök.

— Oh, borzasztó dolgokat.

— Ugyan mond el már fiu.

— izzó üstöt, forró szurokkal a jámbor remete számára.

— Jól van, még mit láttál?

— Izzó mézarszéket tizenkét izzó fogóval.

— Kinek a számára fiu?

— Igen ám, felelt a fiu remegve, az ördög azt mondta, hogy a rabló főnöknek van szánya.

Mikor a rabló főnök ezt meghallotta, kinyitott egy nagy szekrényt, melybe csupa éles kések voltak és így szólt:

— Fiu, most te is tegyél nekem szívességet.

— Szívesen főnök ur.

— Halld, tehát ezen kések mindegyikével egy-egy rablógyi kosságot követtem el s mindegyikkel egy darab húst kell testemből kivágnod! De a szívemet ki méld meg utoljára. Csak ha már egészen szétदारabol-tal, vágthad össze szívemet is.

Erre a szavakra azt mondá a fiu!

— Ezt én nem tudom megtenni!

— De kell, én segédkezet nyujtottam, hogy apádat megváltsd, most segíts te engem megváltani!

Jól van. A fiu elővette a késeket és darabokra vágta a rablófőnököt és a mint utoljára a szívet ketté vágta, fehérgalamb szállott ki abból az égfelé.

Jól van. Ugyanezen a napon a jámbor remetének elmaradt az angyal az étellel s a másik napon meg a kérdé tőle a remete:

— Te angyal, miért maradtál el tegnap az etellel. Kedvesremete, válaszoló az angyal, tegnap dolgom volt az égben s nem értem rá. Tndod, testvéred a rablókapitány tegnap vonult be az egbe, mindnyájunknak együtt kellett lenni.

— Mit a rabló? És mindnyájan együtt? Kialta fel a remete, vajjon akkor hány angyal lesz együtt, ha én az egbe megyek.

Ha te jössz, magam is elvégzek mindeut, kedves remete, válaszoló az angyal.

Amint a remete e szavakat meghallotta, dühös lett és felkiáltott:

— Mítsem, hogy egy angyallal menjek az egbe, inkább vigyen a pokolba kilenczvenkilencz ezer ördög.

Erre hirtelen megnyílt a föld a szent fétfiu alatt és kilenczvenkilencz ezer ördög jött elő, kik a remetének lehurcolták a pokolba, egyenesen az izzó szurokkal tele izzó üstbe.

Jól van. A parasztfiu az aláírással szerencsésen haza érkezett és az apja megvolt váltva.

En meg elmentem s nem tudom mi történt tovább.

— Ez aztán szép *történet! kiáltanak föl a jelenlevők, „Aba hiaz, noli oani, Hansl, a lusztige“

Hansl új történetbe fog, mely azonban még rémesebb és ijésztőbb ennél is.

A leányok a padkán közelbb huzódnak egymáshoz, valahányszor ilyen szörnyü meséket hallanak s a kis fiu remegve kapaszkodik apja ujasába s majdnem sirva fakad, mert e szörnyü dolgok hallatára kis nadrágja elvesztette szárazságát.

Ha aztán megkérdi az ember, miért engedi meg az öreg, hogy a gyermekek lelkébe kísértetektől való félelmet beoltassák, röviden azt mondja:

„Dös ferstect s nit“ Nem akarom, hogy a gyermekeim semmitől se féljenek s éjjel a szomszédságban köboroljanak. Így azonban itthon maradnak az ágyban. A rém mesét tehát az erkölcsosság kedvéért mondják el.

Kissé furcsa módja a gyermeknevelésnek.

— Sip. —

Virágtakadások.

Délután egy óra ötven perckor történt. Kint az az utcán a katonabanda tele tüdővel fujta a Rákóczi-indult, bent a lefüggönyözött, homályos szobában pedig kinyitotta száját a csöppség. Sikitott, ahogy a torkán kifért. Akkor született tudnillik a csöppség.

A kertben a rózsafákkal beültetett, gyöpös kertben pedig egy ember sétált. Ámbátor, hogy rohanásnak is beillett a sétája. A fejét fogta kétségbeesetten és kinosan nyöszörgött. Bent a halállal vívódik az édes asszony. ezért oly kétségbeesett a férfi. Két orvos járkel az asszony ágya körül, az embernek meg kell örülnie, ha nézi.

A férfi szeméből kiomlott a könny, talán az utolsó mert a többi kiszáradt. Ekkor az utcán fölzendült a katonabanda s az elkecseregett ember dühösen emelte öklét az égnek. Még az Isten is csufolódik.

A kertajtó hirtelen kinyílt. Egy fekete ruhás nő közeledett gyorsan és lelkeszkadva kiáltotta:

— A gyerekek! . . . a gyerekek! . . . olyan édes!

A férfi megrendült. Az égnek emelt ökle lehanyatlott s valami hihetetlen zavaros, örömteljes hang szakadt ki a melléből. Aztán pár lépéssel a kertajtónál volt és rohand végig a virágos tornácson.

Ott állt az ajtó előtt. Az egész testemegszekett s idegesen ragadta meg a kilincset.

— Hohó, oda tilos a bemenet! — hallatszott mögötte egy rideg, száraz hang.

Az egyik orvos volt. Szürke, hideg szemével végig nézte az egész testében reszkető embert és megfogta a karját.

Majd később, egy óra múlva!

A férfi bizonytalanul kérdezte:

— Hogy van a feleségem?

Jól.

— Hát a gyermek?

— Hiszen hallja. . .

Csakugyan a szobából kihallatszott a csöppség egészséges sirása. Az apa megállt s az arcán boldog ragyogás ömlött el.

— Látni szeretném.

— Várjon. Egy félóra múlva.

A férfi dühösen nézett az orvosra. Aztán sarkon fordult és megölelte a hirhozó fekete ruhás nőt. A felesége barátúnője volt ez, ki az asszony betegsége alatt, folytonosan mellette virrasztott.

— Jaj! hiszen megfojt. . .

A barátúnő kiáltott így és mosolygott.

A férfinak ötlete támadt.

— Tudja mit? Távratozzuk! A bátyámnak, a nagynénémnek. . . Jó?

— Nem bánom.

— Hanem legyen szives és írja a táviratokat.

En most em tudok írni. Nézze!

Mutatta, hogy mennyire reszket a keze.

Az asszony leült a tornác asztalához és íráshoz készült; a férfi diktált:

„Kedves bátyám, fiam született! A feleségem egészséges. Áldassék az Isten szent neve!“

Az asszony csodálkozva nézett a férfra.

— De kimondta magának, hogy fia született?

— Ön!

— Ugyan! Én csak gyermekről tettem említést.

Külön leánya is van.

A férfi ravaszul mosolygott.

— Jó, jó! Engem nem szed rá!

— De higgye el, egészen komolyan mondom, A férfi elkomorult. Az arcát sötét felhők lepték el. haragosan rándított a vállán.

— Eh, maguk csak komédiáznak velem!

Az orvos épen akkor nyitott be a tornácra.

— Mondja doktor ur, mi csoda az a kis féreg: fiu-e, vagy leány?

— Kisasszony!

A férfi dühösen mordult fel.

— De hát miért mondták előbb, hogy fiu!

— Ki mondta? Senki. Maga csak képzelődött.

A szobából most elesebben tört ki a csöppség sirása; a férfi dühögött.

— De hát mikor olyan hangja van, mint egy brigadérosnak! Egy lánynak ilyen hangja van? Lehetően! Aztán még is azt mondják, hogy lány. Na nekem akkor ne sirjon. Ki nem álhatom a nyafogását. A pinczébe teszem, ha sir. Bizony Isten odateszem.

A doktor ki szolt az ajtón.

— No most, ha ügyettség, bejöhet.

— Nem tetszik!

A fekete ruhás asszony, a feleség barátúnője, rászólt:

— Ugyan ne legyen gyerek! Mit szól Mariska majd? Őt is elkecsereiti.

— Igaz, a feleségem elkecserezik, Megyek!

Remegve nyitott be az ajtón. A homályos, lefüggönyözött szoba mélyében az egyik ágyon ott feküdt a felesége. Halvány, szenvedő arca mosolygott, mikor meglátta a férjét. Fáradtan nyujtotta fel a kezét.

A férfi odasielt. Már ott állott az ágy szögleténél, mikor a másik ágyról föl. sirt a gyerek. A férfi megállt. Tétován nézett arra a ruha és csipkegomolyágra, melyben bizonyára benne lesz a csöppség, majd felesége felé esett tétova pillantása. Az asszony mosolyogva nézte a férjét. Leolvasta a küzdelmét az arcáról és ingerkedve mondta:

— Jó, jó! Nem haragszom meg. Megengedem, hogy először a babát csokolja meg. . . .

Csak ezt várta a férfi. Oda rohant az ágyhoz és a vánkosok és dunyhák közül kiragadta a csöpp kis leányt. Egy darabig maga elé tartotta és vizsgálta. A csöppség sívalkodott, amint a kicsi torkán kifért. A szája nagy lett, a szemei pedig eltűntek a ráncok között. A meljett szederjeskék lett az arca, hogy no bizony csunya kis portéka volt a csöppség. Az anyja pedig nézte, nézte, aztán mohón, sováran kezdte csokolgatni a síró száját, a szederjes kis arczoskáját és boldogan ismételtette:

— Szakasztott én vagyok. szakasztott én . . .

Pakots József.

Felelős a szerkesztésért Sámuel Adolf.

Időjárási jelentés 1900 októb 12-ig.

Nap	Csapadék 24 ó. alatt m. m.	Hőmérséklet C. fokban					Jegyzet Az eső kezdete és vége
		7 ó. reg.	12 ó. d.	19 ó. u.	este	köz. zép	
6		15.5	25.4	14.6	18.5		
7		13.0	25.6	13.8	17.5		
8		12.0	25.0	14.4	17.1		
9		10.5	23.9	12.5	15.6		
10		10.0	24.4	14.0	16.2		
11		8.0	23.8	11.5	14.4		
12	0.4 eső	9.6	12.6	10.2	10.8	d. e. d. u. eső nyoma és éjjel eső	

Szarvas 1900. okt. 13.

Plenczner Lajos

